

rosa
lik
som
hytti
nro 6

JUNA KIITÄÄ KOHTI ITÄÄ
JA KAIKKI ODOTTAVAT AAMUA.
WSOY

Hytti nro 6

Rosa Liksom

Download now

Read Online ➞

Hytti nro 6

Rosa Liksom

Hytti nro 6 Rosa Liksom

Itä on itä ja länsi on länsi, on tyttö ja tytöllä on unelma. On Neuvostoliitto, sen kulahtanut ja absurdi todellisuus, lannistetut mutta kekseliäät ihmiset, korruptio ja tyly lähihistoria. On Siperian juna, junassa hytti ja tytön matkakumppanina venäläinen mies. Ohi vilahtavat toistensa kaltaiset kaupungit ja pystyyn mätänevät tehtaot, kaduilla lainehtivat joet ja myrkytetyt metsät. Tähdet kolisevat jääkuutioina vihreällä taivaalla ja räkäinen kissa naukaisee yössä.

Hytti nro 6 Details

Date : Published 2011 by WSOY

ISBN : 9789510382745

Author : Rosa Liksom

Format : Paperback 188 pages

Genre : Fiction, European Literature, Finnish Literature, Cultural, Russia, Novels

 [Download Hytti nro 6 ...pdf](#)

 [Read Online Hytti nro 6 ...pdf](#)

Download and Read Free Online Hytti nro 6 Rosa Liksom

From Reader Review Hytti nro 6 for online ebook

Helena (Renchi King) says

Ideja odli?na! Vlak koji zimi putuje transibirskom željeznicom od Moskve do Ulan Batora. Dugo putovanje za dvije vrlo razli?ite osobe: Rusa-priprostog gra?evinca i šutljivu finsku studenticu. Oni su ?ovjek i Djevojka. Oni su prenositelji slika koje vidimo na tom putovanju ,gledaju?i kroz prozor kupea. Muškarac živopisno prepri?ava uspomene iz svog života, vezane za svaki kraj kroz koji pro?u. Neugodan je, ponekad nasrtljiv, no ...ipak postaje brižan za svoju suputnicu. Ona je povu?ena, duboko u svojim mislima, ?ezne za Moskvom.

Njezino putovanje, ponukano velikom željom da vidi neke hijerogliffe u gorju u Mongoliji, završava strastvenom željom da se što prije vrati na polaznu to?ku. Brzo. Avionom natrag u Moskvu. Svojim ljubavima.

Ritam pisanja je savršen. Doista kao da voze?i se, promatrate kroz prozor i maštate o životima malobrojnih ljudi koje na trenutak vidite. Gotovo da ?ujete zvuk tra?nica.

U po?etku mi se sve to svidjelo. Kasnije postaje zamorno. Dijelovi u kojima oni izlaze iz vlaka potpuno su mi nezanimljivi i slabo odra?eni.

I onda se umorite od tog dugog putovanja...

Maria says

Ensimmäinen fiilis kirjasta oli se, jonka sanoin ääneen parinkymmenen sivun lukemisen jälkeen: *Miksi musta tuntuu, että tämä on kauhean turboahdettu adjektiivein ja adverbien?*

Fiilis ei jättänyt minua rauhaan kirjan edetessäkään. Liksomin kieltä sanotaan kauniiksi ja kuvailevaksi. Kuvailevaa se ehdottomasti on, mutta tälle lukijalle siinä oli liikaa kaikkea. Adjektiivijonoja, raskaita lauserakenteita, outoja adverbejä, kielikuvia joiden yhteys kuvattavaan asiaan ei aina ihan avautunut. Tyylikeinoa tyylikeinon jälkeen. Ne hukuttivat alleen oikeasti kekseliäät rivit, ne kohdat joissa oli iloa ja valoa, jolloin joutui toteamaan, jotta olipas hieno. Kuin kaunis morsian, joka katoaa pitsin, tyllin ja hörselöiden alle.

(Sori nyt mä, mutta useaan otteeseen mieleen tulivat yläasteikäisten tekstit. Kun kuvitellaan, että kuvailu tarkoittaa mahdollisimman paljon mahdollisimman mielikuvituksellisia adjektiiveja.)

Puolikas vaaleanharmaata kuuta tirskahti lumisen, vaiteliaan ja alakuloisen havumetsän ylle punaista valoa välkkyvän Marsin seuraksi.

Minä halusin pitää Liksomin kielestä kun sitä on niin kovin kehuttu. Arvostan kaunista ja kekseliästä kieltä. Tarinassa ei ole pakko tapahtua mitään erityistä, kieli saa välillä nousta tarinan yläpuolelle.

Olisin vain toivonut, että tällä kertaa olisi keskitytty enemmän tarinaan ja vähemmän kieleen. Että olisin voinut lukea kirjan ilman pientä jatkuvaa adjektiiviyliannostuksesta ja raskaudesta johtuvaa ärästyystä. Puolessavälissä kirjaa googlasin hetken ja luin, mitä tästä oli sanottu. Tajusin, että tällähän oli tosiaan voitettu Finlandia. Luin lisää, hahmotin vähitellen osan kirjan ansioista. Ja silti.

Tarinasta minä pidin. Pidin sen verkkaisesta etenemisestä, luetelluista ruoka-aineista ja henkilöiden käsittämättömyydestä. Toinen toistaan erikoisemmista käänteistä, kulkukoirasta joka kusee kengälle ja johdattaa sitten pontikan luo. Siitä kuinka Liksom pienillä huomioilla maalaa kuvan Neuvostoliitosta. Pidin palasista, joista tarina oli rakennettu, pidin kertojanäänestä. Ja silti.

Hytti nro 6 on ilmeisesti Taidetta. Minä en kuulu viimeisen päälle Taidetta ymmärtäviin ihmisiin. Uskaltaisin siis väittää, että tämä oli hyvä kirja joka ei kohdannut oikeaa lukijaa.

Daisy says

I liked it for its Soviet-ness, its quiet heroine, its brute of a train companion/tour guide.

random lines I like:

...the smell of muffled talk and stale buns drifted from the coffee shop

The innocent smell of wood smoke drifted into the carriage.

"We made friends, if that's the right word for it. I never said a word to him, but we petted the same cat every evening..."

"...He was a Party member and one of his favorite sayings was that during Stalin's time this country was the most dangerous, unhealthy place in the world for a communist to live."

He rubbed his chin for a moment. "There are thousands and thousands of truths. Every fellow has his own. How many times have I cursed this country, but where would I be without it? I love this country."

"That's the kind of friends those Mongols are. Their souls are as dirty as ours, though not as sorrowful."

"In my case the war only lasted five years and we all knew what to aim at, but our marriage has lasted twenty-nine years and I never know what direction an attack's going to come from..."

"Fellows like me, when we have to choose between two evils, we always take both."

She went straight to the hotel restaurant. There were three signs on the restaurant door: CLOSED, CLOSED FOR DINNER, CLOSED FOR INVENTORY. The restaurant was full.

Minni says

Olkoon vaan kuinka palkittu mutta niin pirun tylsä että sivulle 33 kiitti riitti. Kuin olisi taas palattu yläasteelle äidinkielen opetussuunnitelman pakollisiin... Mitään ei varsin henkilöille junassa tapahdu ja heistä venäläismies on lisäksi suorastaan vastenmielinen. Sen sijaan "omaperäistä" kuvailua tyyliin "Juna mateli eteenpäin kuin anteeksi pyydellen" ja "Keltainen kuu lakaisi viimeisen kirkasvaloisen tähden tehdessään tietä tuliselle auringolle" (!) riittää sivu kaupalla.

Varmaan tällä on "suuria kirjallisia ansioita" mutta kyllä on elämä liian lyhyt tuhlattavaksi luettavaan näin epäkiinnostavasta aiheesta.

Sofia says

Kupé nr. 6 af Rosa Liksom. 6 ud af 6 stjerner.

Åh, sikke en fantastisk bog! Jeg er slået helt om kuld over, hvor meget jeg elsker den. Jeg ville ønske den ville forsætte i uendeligheder. Bogen har måske ikke nogen reel historie med klimaks og sådan noget, men fortæller om en ukendt verden i Sibirien. Det er beskidt, elendigt, frastødende, tiltrækkende, *breathtaking*, ensomt, magisk, smukt og smuldrende.

Jeg vil så gerne læse den en gang til en dag!

Jeg takker Olga for at have læst den og videregivet den til mig. <33

Kristīne says

Es saprotu lasīt?jus, kas ieliek šai grāmatai vienu, divas vai mazāk zvaigznes.

Atceros, reiz brālis negribēja braukt uz attālu radnieku bērnu, aizbildinoties "Man nekad nav patikušas bērnes". Kuram tad patīk?

Tāpat šī grāmata. Ne grama cerības, neviena saules stara. Tikai plika izdzīvošana. Nu nav te kam patīkt. Tomēr rakstnieces vārda spēku grāti noliegt.

Kas likās šīs brīvdienu lasāmais (maz burtu, zem 200lpp), tas izvērtās par riebīgu ceļojumu pagātnē.

Katra lapa piesūkusies ar visiem iespējamiem padomju kulinārijas šedevriem un cilvēka izšķīdumiem.

Skaudrāk? atziņā? Nekur tālu prom no šī vilciena jau neesam aizbraukuši.

Natalie says

Hehhh... istovremeno primamljiva i odbojna!

Pa ne znam, vrtim se oko 3 ili 4 zvijezdice. Nije ono što sam očekivala; avanturizam, Transsibirska željeznica, užeš u svoj kupe, odložiš ruksak i putuješ razgledaš, doživljavaš....

Ok... ima toga ali toliko je neobičajna, u isti tren i privlačna i odbojna...ludo!

A kupe... kupe je ispunjen smradom luka, kiselih krastavaca, votke i duhana te uvredama, ponudama kojima vulgarni Rus konstantno obasipa mladu studenticu. Osvetila mu se tako da je nalijala aceton za nokte u njegovu votku (al ništ mu nije bilo hahaah).

(Smiješan, direktan - odbojan muški lik...a opet bez njega bio bi dosadan roman).

I to je onaj "lagani" dio knjige....

"Teži" dio je od sredine pa nadalje sa puno metafora, i raspoloženje mi pada.

Panu Mäkinen says

Olen aina kuvitellut, että Finlandia-palkinnon saaminen edellyttää teokselta tiettyjä laatuvaatimuksia. Nyt tiedän, että näin ei ole. Tälle teokselle palkinto lienee myönnetty pelkän takakansitekstin perustella, joka lupaillee aivan muuta kuin, mitä sisältö tarjoaa.

Hytti nro 6 kertoo suomalaistytön junamatkasta Moskovasta Mongolian pääkaupunkiin Ulan Batoriin. Tapahtumat sijoittuvat noin vuoteen 1986. Nimettyjä henkilöitä on niukasti: vaunuemäntä Arisa, vaunupalvelija Sonetška sekä suomalaistytön matkakumppani Vedim Nikojajevitš Ivanov, joka esittäytyy nimellä Teräs Rautavitš. Lisäksi suomalaistytön pohdinnoissa mainitaan hänen poikaystävänsä Mitka ja tämän sekalainen sukulaisjoukko.

Kirjan kerronta on kammottavan tylsää: pitkiä luetteloista aamiaistarvikkeista, junan ikkunasta näkyvistä kohteista, vaunuosastoon tunkeutuvien hajujen alkuperästä ja muusta yhtä kiehtovasta. Tarinassa on jännittävintä, milloin suomalaistytön nimi paljastuu ja milloin hän ylipäänsä sanoo jotakin. Kirjan perusteella voisi päätellä, että kirjailija ei ole ikinä matkustellut junalla Venäjällä – ainakaan hän ei ole pitänyt silmiään auki. Matkan varrella olisi varmasti ollut jotain mielenkiintoisempaakin kerrottavaa kuin matkakumppanin viinanhuuruiset kohellukset. *Hytti nro 6* on kaikin puolin huono teos. En suosittele sellaisille, jotka arvostavat hyvää kirjallisuutta.

Noora says

Compartment no. 6 is a fantastic novel about travelling, the odd kinship formed between complete strangers, and about the Soviet Russia. The way in which Leksom describes movement is so vivid and compelling that I could almost see the flashing landscape myself. The desperation to live and the yearning to die, the apathy and passion, the poverty and garish luxury - the Soviet Union that the novel describes is full of contradictions. Even the most despicable travel companion somehow becomes endearing in closed confinement. Go read it!

Antti Virolainen says

Pakahduttava junamatka Moskovasta Mongoliaan. Nuori suomalaisnainen ja rasvaa, hikeä, votkaa ja väkivaltaa tihkuva venäläismies samassa hytissä. Ahdistava kuvio? Kyllä, mutta myös kiinnostava, koska se on totta. Naisen ja miehen suhde syvenee, mutta ei etene fyysiseksi, koska se olisi mahdotonta, sillä raiskausta mies ei edes harkitse. Hän on naisen henkisessä niskalenkissä kuin pieni, kiukutteleva poika. Venäläismies on täydellisen upea hahmo. Tarinoiden aarrearkku ja totaalisen hukkaan heittämisen ruumiillistuma. *Hytti nro 6* on rannattoman Venäjänmaan surullisen realistisena kuvauksena klassikoiden rinnalle nouseva teos.

Elena T says

A Finnish girl embarks on a journey through Siberia on the world's most famous train and is forced to share compartment n°6 with a chatty, vulgar, yet friendly, Russian man. As she travels through squalid frozen

towns and stunning forests buried in snow, she thinks of who she's left behind, trying not to listen to the man's lewd stories, a mix of blatant lies and harsh truths.

I loved how the book kicked off, the vague and fragmented descriptions composed of carefully selected words (it all read beautifully in Finnish), the endearing repetitions, but as the story unraveled the man's chit-chat got repetitive and the lack of details slightly confusing. By the last pages I was quite bored, longing for a story with more conversation and a less mokey main character, not to mention a less obscene sidekick of sorts.

Don't misunderstand me though, this was an interesting read that tasted bitter and real, it just wasn't my cup of tea.

Dagio_maya says

“Grazie, compagno Stalin, dell’infanzia felice che ci hai regalato!”

Vadim, rude operaio russo dai trascorsi burrascosi, e una giovane finlandese si ritrovano forzatamente a condividere lo stesso scompartimento che da Mosca raggiungerà la capitale della Mongolia, Ulan Bator. E' la mitica Transiberiana.

Lui è Vadim: un fiume impetuoso di parole che stanno in bilico tra atroci realtà e sporche bugie. Veemente, spudorato, meschino, laido, odioso ma reale.

Lei senza nome. Muta. Mai un discorso diretto ma pensieri fugaci; istanti che sfuggono come quel paesaggio ghiacciato che scorre nel riquadro del finestrino.

Aria stagnante nello scompartimento n°6: sudore, vodka e le volgarità di Vadim.

Sono gli anni '80.

L'impero sovietico sta toccando il fondo della disperazione.

L'ideologia ha parole che si son fatte vuote la cui eco sbatte contro se stessa.

Un generale clima di inerzia che collega il racconto alla “Corsia n°6” di Cechov.

Un viaggio malinconico in una cornice di una natura suggestiva che vale la pena intraprendere.

”Tutto è in movimento: la neve, l’acqua, l’aria, gli alberi, le nuvole, il vento, le città, i villaggi, gli uomini e i pensieri. Il treno avanza pulsando attraverso il paese innevato.”

Musiche

- Quartetto d'archi n°8 di Šostakovic

http://www.youtube.com/watch?v=vl6S_o...

- settima sinfonia di Šostakovic

http://www.youtube.com/watch?v=_xxgFk...

- Prélude à l'après-midi d'un faune di Debussy

<http://www.youtube.com/watch?v=Rpw4-J...>

- la Settima di Beethoven

<http://www.youtube.com/watch?v=STdltR...>

- Danza delle spade di Khacaturian.

<http://www.youtube.com/watch?v=j1Pd61...>

- Sesta sinfonia di Tchajkovskij

<http://www.youtube.com/watch?v=j1Pd61...>

Malacorda says

Cinque stelle alle ambientazioni e alla narrazione al presente: la ferrovia, la Siberia, il passaggio dall'Europa all'Asia, le buie città industriali, la Russia tutta con il suo carattere e le sue contraddizioni, i due singolari protagonisti, lei tanto taciturna, inquieta e seria quanto lui chiacchierone e ubriacone, e l'intesa speciale che alla fine nascerà tra i due grazie ai paesaggi magici della Mongolia.

Tre stelle alla trama dei flashback, pennellata in maniera indefinita ma soprattutto inefficace, dovrebbe fornire una motivazione al viaggio di lei e invece finisce per rappresentare un qualcosa pressoché inutile all'economia del racconto principale.

E il racconto principale è, dunque, puro e semplice racconto di viaggio, senza inutili orpelli o decorazioni. Chi subisce il fascino dei lunghi viaggi in treno, in questa lettura non potrà non trovarsi a proprio agio. Del resto, come non essere affascinati dalla Transiberiana, che suscita stupore e meraviglia solo a pronunciarne il nome, e il fatto che qui venga raccontata così bene fa perdonare all'autrice la mancanza di una trama vera e propria, una traccia di azione o un guizzo che cerchino di rendere il tutto un poco più avvincente. Ma il mio è un giudizio di parte, sono troppo innamorata di questo immenso paese che pure ho conosciuto solo e soltanto sui libri, e dunque ho seguito questo viaggio di oltre diecimila chilometri con una dose di affetto e di attenzione in più.

Poi ho letto la postfazione, e allora anche io, come scrive Miraphora nella sua recensione al libro, mi sono resa conto di essere un'ignorante e che con i miei poveri mezzi avevo capito giusto la metà di tutto quello che c'era da capire. Questo racconto è come una matrioska, è una metafora dentro l'altra, una figura retorica via l'altra, un esercizio non tanto e non solo di narrazione, quanto di messa a fuoco davvero notevole: nell'obiettivo viene inquadrata l'Unione Sovietica alla vigilia del collasso, il paesaggio, l'economia, la società, la storia, il carattere, c'è dentro veramente tutto. E ciò non senza un evidente senso della poesia, del ritmo e del canto nella narrazione. Nel complesso, questa lettura è stata una felicissima scoperta.

Tytti says

A young Finnish woman travels from Moscow to Ulan Bator by train in the 1980s (I believe the author has made the same journey herself in her youth). She shares the train compartment with a Russian man in his forties.

This wasn't a fast book to read because Liksom uses very descriptive language and even some strange words to describe the nature, sometimes I even wondered if she were colour blind... The descriptions of the faraway towns in Siberia and the reality of the life in the Soviet Union were believable in my opinion, having twice visited one of the poorer areas in Russia and even the Soviet Union as a child.

The Russian man was an interesting character but I am not sure if I had wanted to share a compartment with him for days or weeks, even. That made reading the book sometimes uncomfortable. I think for me the

stories about other people were the most interesting part of the book, they felt real (and maybe they were) and gave a glimpse to the life of the ordinary Soviet people.

This wasn't a book I personally enjoyed reading and that is why I only gave it three stars but a person who enjoys reading books for their language will probably like it more.

Liselott says

Even though 'Compartment No.6' is merely 200 pages you can't rush this book. You will most likely get lost somewhere between Moscow and Ulaanbataar. Set in the eighties, a sad young woman boards the transiberian railway in Moscow for Mongolia. She had choosen a compartment for her own only to find out that she had to share it with Vadim Nikolayevich Ivanovo, a hot tempered, appalling ex-soldier who fills up the compartment with a stench of vodka, sweat and foul mouth stories. Liksom's writing style is different and unusual descriptive though the main character is referred to only as 'the girl'.
